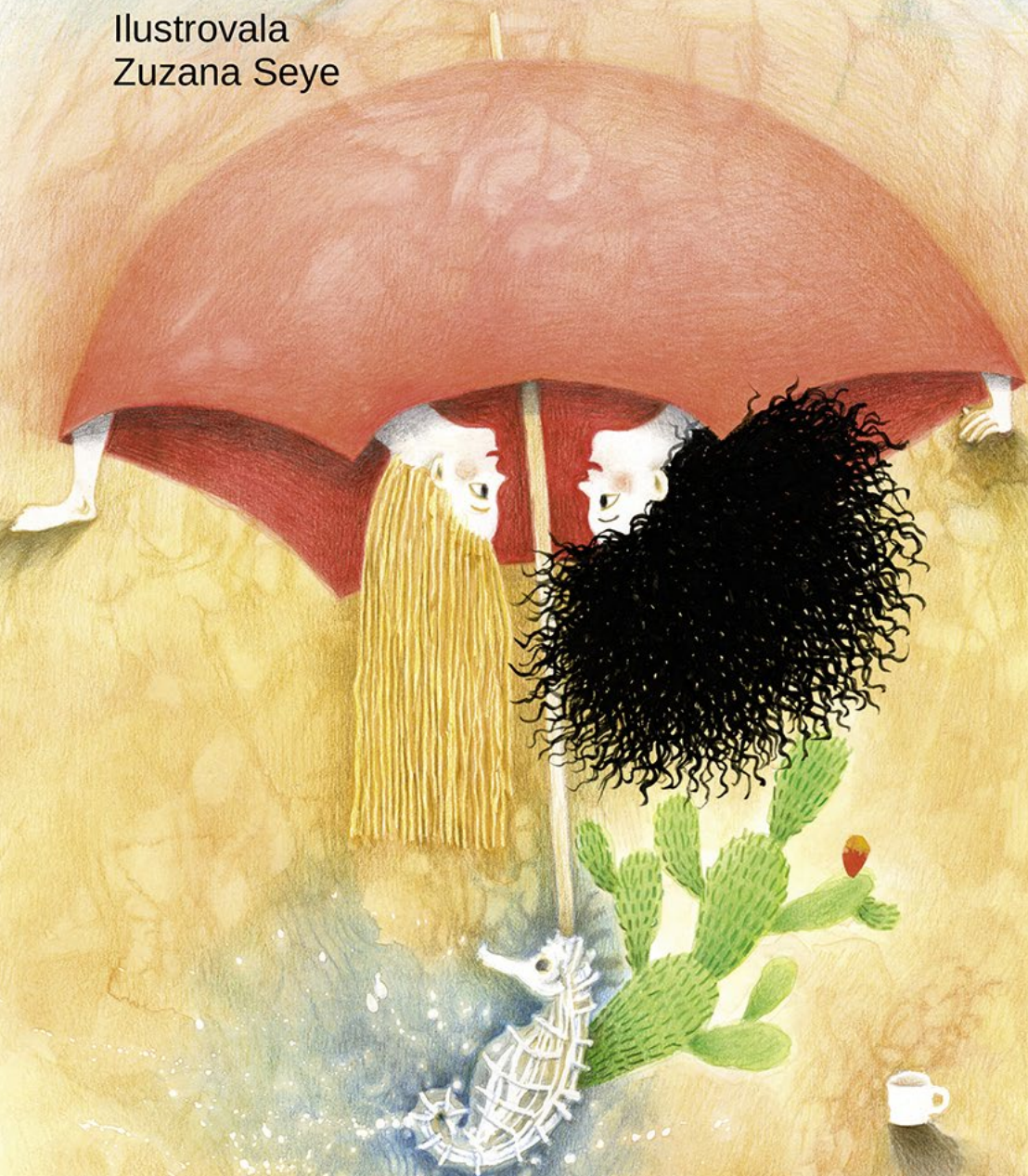

Ivana Peroutková

Červený deštník

Ilustrovala
Zuzana Seye

Albatros

Červený deštník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková
Červený deštník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

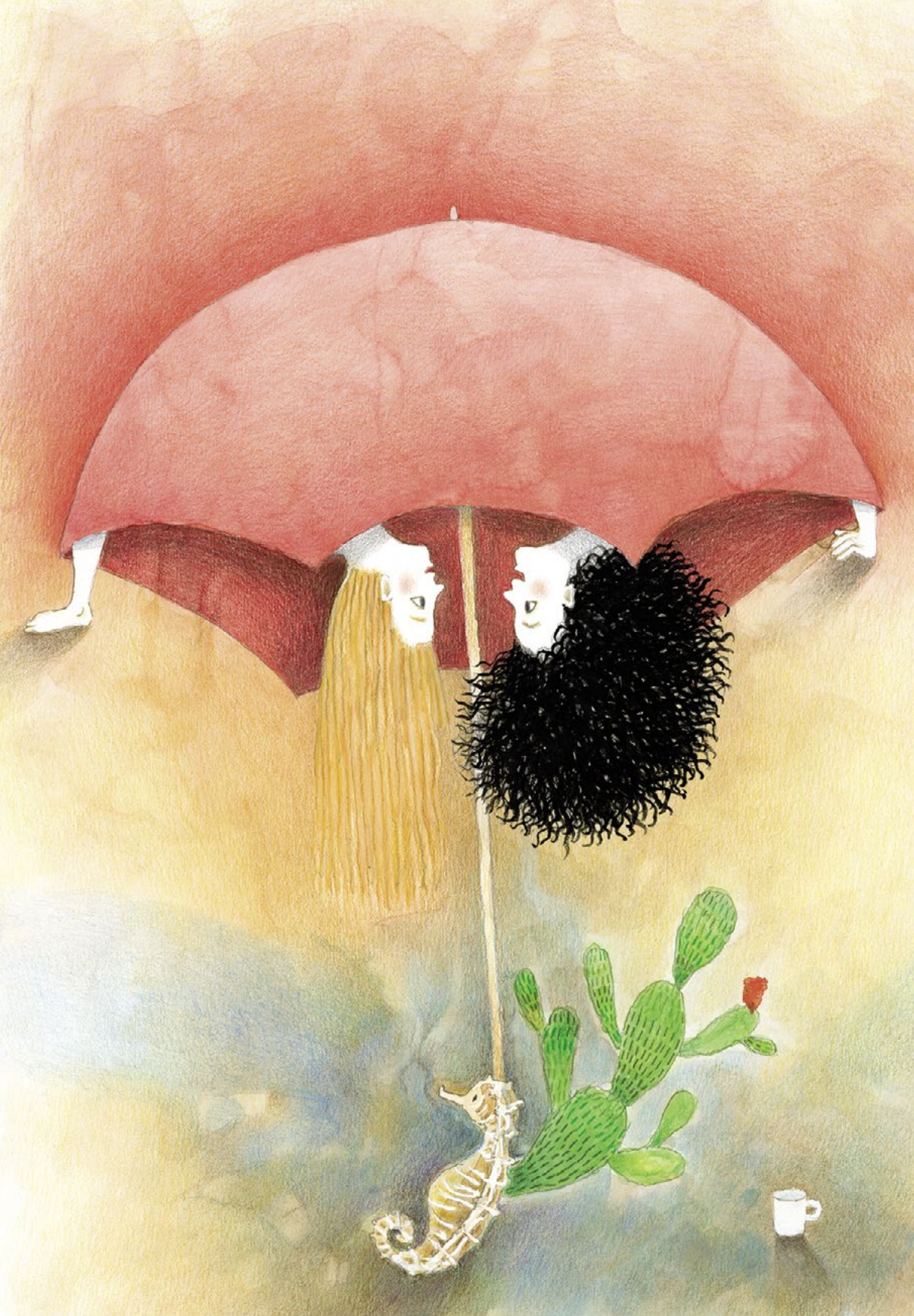
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ivana Peroutková

Červený deštník

Ivana Peroutková

Červený deštník

Ilustrovala
Zuzana Seye

Albatros

Kdo je ta holčička, která si hraje ve vodotryscích?

Bětko se zastavila uprostřed širokého náměstí. Nejezdila tam auta a kolem se procházelo několik turistů. Bětko blaženě lízala čokoládovou zmrzlinu. Měla plný kornout. Maminka s tatínkem postávali opodál a vesele ji pobízeli: „Musíš být rychlá, jinak se ti zmrzlina roztaje.“

„Já vím,“ broukla holčička, a jak si pochutnávala, zároveň sledovala, co se okolo děje.

Nad celým náměstím žhnulo odpolední slunce. Horko rozpálilo dlažbu. Okna starých paláců zakrývaly dřevěné okenice. Někteří výletníci se chránili malými slunečníky.

Vždyť jsme na Maltě, pomyslela si Bětko. Malta je velký slunečný ostrov uprostřed moře. A tohle město, kam jsme se dneska přijeli podívat, se jmenuje Valletta. Mám prázdniny a zrovna mlsám strašně dobrou čokoládovou zmrzku. Jé, tamhle jsou vodotrysky!

Teprve teď si Bětko všimla, že v pravém rohu náměstí tryskají vysoké sloupce vody. Mezi vodotrysky pobíhala bosá holčička. Měla černé kudrnaté vlasy, barevné šatičky a zdálo se, že jí vůbec nevadí, že je celá promáčená. Dováděla s vodotrysky, jako by krotila divoké šelmy. S kárajícíím prstem se naoko zlobila na vodu, že tryská příliš vysoko. A pak udělala něco naprosto nečekaného. Ta neznámá dívka se nad jedním vodotryskem ohnula do mostu, takže mu vlastním tělem zabránila vyletět vzhůru.

Bětko tiše žasla, dokonce zapoměla lízat zmrzlinu.

Holčička se mezitím zvedla a opět radostně skotačila. Rychle se točila a různě se nakláněla, vlastně běhala dost zvláště. Jako kdyby měnila svou velikost, protože chvíli vypadala větší a chvíli zase menší.

„Bětko, už ti to teče!“ ozvala se poněkud mrzutě maminka. „Ach, vždyť sis pokapala šaty!“

Opravdu. Na modrou látku kousek pod bradou dopadlo několik čokoládových kapek.

Bětko si rozpité kapky mlčky prohlížela.

Maminka vytáhla papírový kapesníček a zkusila kapky setřít.

„Kdepak, zůstanou tam fleky,“ prohlásila rozmrzele.

„Ani se nevyperou?“ zeptala se udiveně Bětko.

„Samozřejmě že se vyperou,“ odpověděla důrazně maminka. „Ale už tu zmrzlinu honem sněz!“

Bětko se svědomitě pustila do lízání. Před očima měla jenom čokoládový kopeček, a vtom se zatvářila polekaně. Kvůli pokapaným šatům úplně zapomněla na neznámou holčičku. Je tam ještě? Snad neodešla!

Bětko honem zvedla oči. Jenže když se podívala směrem k vodotryskům, nikdo tam nebyl. A přece – neznámá holčička stála opodál a právě si nazouvala boty. Vzápětí Bětko zaslechla, jak jakási paní na konci náměstí volá cosi cizí řečí.

Holčička se rozběhla za paní a za chvíli obě zmizely v postranní uličce.

Kdybych tu holčičku ještě potkala, zatoužila v duchu Bětko. Jenže ona je asi cizinka.